

Czy dyrektywę Rady (69/335/EWG) z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału zmienioną dyrektywą Rady (85/303/EWG) z dnia 10 czerwca 1985 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż pobrane przez notariusza będącego urzędnikiem opłaty za poświadczenie notarialne czynności podlegającej przepisom dyrektywy w zmienionym brzmieniu, są podatkami w rozumieniu tej dyrektywy, jeżeli zgodnie z właściwymi przepisami krajowymi także notariusze będący urzędnikami mogą wykonywać czynności notarialne i wówczas są oni wierzycielami należnych opłat, jednakże o ile są oni zobowiązani do wpłaty na rzecz budżetu państwa jedynie ryczałtu z tytułu poniesionych kosztów w wysokości 15 % opłat pobranych w związku z dokonaniem czynności podlegających przepisom dyrektywy, o tyle w związku z dokonaniem pozostałych czynności (notarialnych) odprowadzają oni do budżetu państwa pobrane opłaty wykraczające poza zryczałtowane opłaty z tytułu poniesionych kosztów, które państwo wykorzystuje na finansowanie swoich zadań?

⁽¹⁾ Dz. U. L 156, str. 23.

stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o ich wprowadzeniu Komisji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transponowania dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 6 lutego 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 str.18

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-102/06)

(2006/C 96/12)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 lutego 2006 r. r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Carmel O'Reilly i Wolfganga Bogensbergera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-104/06)

(2006/C 96/13)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 22 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Ström van Lier i R. Lyala, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Szwecji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że wprowadzając i utrzymując w mocy przepisy podatkowe, zgodnie z którymi zawieszenie poboru podatku od zysków kapitałowych ze sprzedaży własnej nieruchomości mieszkalnej w przypadku nabycia nieruchomości zamiennej, jest możliwe tylko w przypadku, gdy zarówno nieruchomość sprzedana, jak i nieruchomość nabyta znajdują się na terytorium Szwecji, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 18, 39, 43 i 65 ust. 1 WE oraz art. 28, 31 i 40 porozumienia o EOG.
2. obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Szwedzka ustawa o podatku dochodowym zawiera przepisy dotyczące zawieszenia poboru podatku z tytułu sprzedaży nieruchomości mieszkalnych oraz praw do nich. Pobór podatku od zysków kapitałowych ze sprzedaży zamieszkiwanej przez podatnika nieruchomości położonej na terytorium Szwecji może zostać zawieszony przez podatnika jeżeli nabył on lub zamierza nabyć nieruchomość zamienną położoną na terytorium Szwecji oraz jeżeli przeprowadził się lub zamierza się przeprowadzić do tej nieruchomości. Jednakże zawieszenie poboru podatku nie jest możliwe, jeżeli nieruchomość sprzedana i nieruchomość nabyta położone są poza terytorium Szwecji. Warunek ten stanowi oczywistą przeszkodę wykonywania podstawowych wolności zagwarantowanych w traktacie WE oraz w porozumieniu o EOG.

Szwedzkie przepisy nie są odpowiednie dla zagwarantowania spójności szwedzkiego systemu podatkowego, ponieważ z punktu widzenia indywidualnego podatnika brak jest bezpośredniego związku pomiędzy ulgą podatkową (zawieszenie poboru podatku) a rekompensatą za tę ulgę w postaci nałożenia podatku w ramach tego samego opodatkowania. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, szwedzkie przepisy są nieproporcjonalne do zamierzonych celów.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-114/06)

(2006/C 96/14)

(Język postępowania: słowacki)

W dniu 27 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Zavvosa i T. Kukala, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Słowackiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 96/48/WE⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 maja 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235, str. 6.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-123/06)

(2006/C 96/15)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 2 marca 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dominique Maidani i Georgiosa Zavvosa, doradców prawnych Służby Prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W niniejszym przypadku art. 34 dyrektywy 2001/24/WE stanowi, że Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 5 maja 2004 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 5.5.2001, str. 15.